

Kniha Daniel — číslo sedem

Sedem kráľov

Jeff Pippenger

2023-12-02

Sedem hromov predstavuje dejiny od roku 1798 až do 22. októbra 1844. Tieto dejiny boli predobrazene poslednými siedmimi kráľmi judského kráľovstva, od Menašeho v roku 677 pred Kr. až po Cidkiju v roku 586 pred Kr.

V posvätných reformačných líniách je charakteristickým znakom zmocnenia prvého anjela symbol, ktorý označuje niečo celosvetové. Dňa 11. augusta 1840 bolo poslanstvo prvého anjela zmocnené a potom bolo toto poslanstvo nesené na každú misijnú stanicu na svete.

„Adventné hnutie rokov 1840–44 bolo slávnym prejavom Božej moci; poslanstvo prvého anjela bolo prinesené na každú misijnú stanicu na svete.“ The Great Controversy, 611.

V prorockom zmysle v tom čase anjel zo zjavenia desať zostúpil a položil jednu nohu na zem a druhú na more. Sestra Whiteová to označila za symbol celosvetového dosahu poslanstva.

„Postavenie anjela, s jednou nohou na mori a druhou na zemi, znamená široký rozsah zvestovania tohto poslanstva. Prekročí šire vody a bude ohlasované v iných krajinách, ba po celom svete.“ The Seventh-day Adventist Bible Commentary, zväzok 7, 971.

Vyhlásenie prvého dekrétu Kýrom bolo celosvetovým dekrétom.

V prvom roku Kýra, perzského kráľa, aby sa naplnilo slovo Hospodinovo z úst Jeremiáša, vzbudil Hospodin ducha Kýra, perzského kráľa, takže dal vyhlásiť po celom svojom kráľovstve a aj písomne oznámiť toto: Takto hovorí Kýros, perzský kráľ: Hospodin, Boh nebies, mi dal všetky kráľovstvá zeme a poveril ma, aby som mu vystaval dom v Jeruzaleme, ktorý je v Judsku. Kto je medzi vami zo všetkého jeho ľudu? Nech je jeho Boh s ním, a nech vystúpi do Jeruzalema, ktorý je v Judsku, a nech stavia dom Hospodina, Boha Izraela; on je Boh, ktorý je v Jeruzaleme. A každému, kto zostal na ktoromkoľvek mieste, kde sa zdržiava ako cudzinec, nech pomáhajú muži jeho miesta striebrom, zlatom, majetkom a dobytkom, okrem dobrovoľného daru pre dom Boží, ktorý je v Jeruzaleme. Vtedy povstali náčelníci otcovských domov Júdu a Benjamína, i kňazi a Lévíjci, všetci, ktorých ducha Boh vzbudil, aby vystúpili a stavali dom Hospodinov, ktorý je v Jeruzaleme. Ezdráš 1:1–4.

Tak ako bol prvý anjel 11. augusta 1840 prinesený na každú misijnú stanicu na svete, aj Kýros sa pri vyhlásení prvého dekrétu označuje za kráľa „všetkých kráľovstiev zeme“. Zostúpenie anjela zo Zjavenia desať, anjela, ktorého sestra Whiteová označuje za „nikoho menšieho než Ježiša Krista“, má tie isté prorocké charakteristiky ako mocný anjel zo Zjavenia osemnásť. Sestra Whiteová uvádza, že účel prvého anjela bol ten istý ako účel anjela zo Zjavenia osemnásť.

„Ježiš poveril mocného anjela, aby zostúpil a varoval obyvateľov zeme, aby sa pripravili na Jeho druhý príchod. Keď anjel opúšťal Ježišovu prítomnosť v nebi, pred ním išlo nesmierne

jasné a slávne svetlo. Bolo mi povedané, že jeho poslaním je osvietiť zem svojou slávou a varovať človeka pred prichádzajúcim Božím hnevom.“ Early Writings, 245.

Zmocnenie prvého anjela je symbol, ktorý zdôrazňuje celosvetový prvok. Prvé posolstvo v čase Krista bolo zmocnené pri Kristovom krste. Písma uvádzajú, že celý Izrael vyšiel na púšť, aby počul Jánovo posolstvo.

Vtedy vychádzal k nemu Jeruzalem i celé Judsko a celý kraj na okolí Jordánu; a boli od neho krstení v Jordáne, vyznávajúc svoje hriechy. Matúš 3, 5. 6.

Kristova služba bola zameraná na dávny Izrael a v tomto prorockom zmysle bol celý svet pritiahnutý k Jordánu, miestu Kristovho krstu. No obrad krstu a to, čo predstavoval, keď bol Kristus pokrstený, bolo zamerané na celý svet.

Meno Jehojakím znamená „Boh povstane“ a pri Kristovom krste, keď Ján vyviedol Krista hore z vody, znak „povstania“ z vodného hrobu sa stal súčasťou tohto zmocnenia. V prvých štyroch veršoch Ezdráša, ktoré sme už citovali, piaty verš označuje odpoveď tých, čo počuli výnos, slovami: „Vtedy povstali poprední otcovia Judu a Benjamína, aj kňazi, aj Lévijci, so všetkými, ktorých ducha Boh vzbudil, aby išli hore stavať dom Hospodinov, ktorý je v Jeruzaleme.“ Keď je prvé posolstvo zmocnené, nastáva povstanie, ako to predstavuje meno Jehojakím.

Dňa 11. septembra 2001 bolo prvé posolstvo mocného hnutia tretieho anjela zmocnené, ako to predobrazuje zmocnenie prvého posolstva mocného hnutia prvého anjela. Sestra Whiteová sa vyjadruje k zničeniu Dvojičiek v ten deň.

„A teraz prichádza správa, že som vyhlásila, že New York má byť zmiatnutý prílivovou vlnou? To som nikdy nepovedala. Povedala som, keď som sa dívala na veľké budovy, ktoré tam vyrastali, poschodie za poschodím: ‚Aké hrozné výjavy nastanú, keď Pán povstane, aby strašne zatriasol zemou! Vtedy sa naplnia slová zo Zjavenia 18,1–3.‘ Celá osemnásť kapitola Zjavenia je varovaním pred tým, čo príde na zem. Nemám však nijaké osobitné svetlo, pokiaľ ide o to, čo príde na New York, iba viem, že jedného dňa budú tamojšie veľké budovy zvrhnuté obracáním a prevracáním Božej moci. Zo svetla, ktoré mi bolo dané, viem, že vo svete je skaza. Jediné slovo od Pána, jediný dotyk jeho mocnej sily, a tieto mohutné stavby padnú. Nastanú výjavy, ktorých desivosť si nevieme predstaviť.“ Review and Herald, 5. júla 1906.

Pri zmocnení prvého posolstva v dejinách sto štyridsaťštyritisíc Pán „povstal“, aby „hrozne zatriasol zemou“. Meno Jehojakim symbolizuje zmocnenie prvého posolstva. Dňa 11. augusta 1840 Pán povstal zo svojho trónu, zostúpil na zem a postavil sa na pevninu i na more. Pri prvom výnose Kýra verní povstali. Jehojakim je symbolom nielen príchodu prvého anjela, ale predstavuje aj zmocnenie prvého anjela.

Jójakím predstavuje prvého z posledných troch kráľov, ale zároveň predstavuje aj piateho zo siedmich kráľov, ktorí vedú k zničeniu Jeruzalema. Mená týchto siedmich kráľov sú veľmi poučné. Tými siedmimi kráľmi boli Manaše, Amon, Joziáš, Jóachaz, Jójakím, Jójachín a Cedkiáš.

V dejinách mileritov Manases predstavuje čas konca v roku 1798. Manases znamená „spôsobujúci zabudnutie“ a práve v roku 1798 je neviestka z Týru zabudnutá na sedemdesiat rokov. Manases bol jedným z najbezbožnejších kráľov a má prorocké charakteristiky, ktoré by sa mali vziať do úvahy.

Posledných sedem judských kráľov predstavuje dejiny siedmich hromov od roku 1798 až po 22. október 1844. Menaše bol prvým zo siedmich kráľov, a ako prvý kráľ zo siedmich predobrazoval Sedekiáša, posledného zo siedmich kráľov. Ježiš vždy stotožňuje koniec so začiatkom. Sedekiáš, posledný kráľ z tých siedmich, bol odvečený do otroctva babylonského zajatia. Aj prvý kráľ z posledných siedmich kráľov bol odvečený do babylonského zajatia, čím predobrazoval odvečenie posledného kráľa do babylonského zajatia.

A Hospodin hovoril k Menašemu i k jeho ľudu, ale oni nepočúvali. Preto Hospodin priviedol na nich veliteľov vojska asýrskeho kráľa; tí zajali Menašeho medzi trnám, spútali ho okovami a odviekli ho do Babylona. A keď bol v súznení, prosil Hospodina, svojho Boha, a veľmi sa pokoril pred Bohom svojich otcov. A modlil sa k nemu; a on sa dal uprosiť, vypočul jeho úpenlivú prosbu a priviedol ho naspäť do Jeruzalema, do jeho kráľovstva. Vtedy Menaše poznal, že Hospodin je Boh. 2 Kroník 33:10–13.

Skúsenosť, pri ktorej Manasses poznal, že Hospodin je Boh, sa uskutočnila tým, že bol odňatý zo svojho kráľovstva a potom opäť navrátený do svojho kráľovstva. Nabuchodonozor, podobne ako Manasses, poznal Hospodina, keď bol odňatý zo svojho kráľovstva a potom doň opäť navrátený.

A na konci dní som ja, Nebukadnesar, pozdvihol svoje oči k nebu a môj rozum sa mi navrátil; a dobrorečil som Najvyššiemu a chválil som a ctil toho, ktorý žije naveky, ktorého panstvo je večným panstvom a ktorého kráľovstvo trvá z pokolenia na pokolenie. A všetci obyvatelia zeme sa pokladajú za nič; a on koná podľa svojej vôle vo vojsku nebies i medzi obyvateľmi zeme; a niet nikoho, kto by zadržal jeho ruku alebo mu povedal: Čo činiš? V tom istom čase sa mi navrátil rozum; a na slávu môjho kráľovstva sa mi navrátila moja česť i jas; a moji radcovia a moji veľmoži ma znovu vyhľadali; a bol som upevnený vo svojom kráľovstve a bola mi pridaná preveľká vznešenosť. Teraz ja, Nebukadnesar, chválim a vyvyšujem a ctím Kráľa nebies, ktorého všetky diela sú pravda a jeho cesty sú súd; a tých, ktorí chodia v pýche, môže ponížiť. Daniel 4:34–37.

Skúsenosť Menašeho sa naplnila na Nabuchodonozorovi. Menaše predstavuje „čas konca“ v dejinách posledných troch judských kráľov a príchod proroctva o sedemdesiatich rokoch zajatia. Nabuchodonozor predstavuje „čas konca“ v dejinách troch dekrétov, tak ako bol rok 1798 „časom konca“ v dejinách siedmich hromov. Vo veršoch, ktoré boli práve citované, sa Nabuchodonozorovi navrátil rozum „na konci dní“. „Koniec dní“ sa spomína aj v dvanástej kapitole Daniela.

Ale ty choď svojou cestou až do konca; lebo odpočinieš a povstaneš k svojmu údelu na konci dní. Daniel 12,13.

„Koniec dní“ v dvanástej kapitole Daniela je „čas konca“, lebo Danielovi bolo povedané, aby išiel „až do konca“. V tom čase Daniel „povstane vo svojom údele“. „Povstať vo svojom údele“ znamená naplniť svoj účel, čo Daniel učinil, keď bola jeho kniha na konci dní, ktorý je „časom konca“, odpečatená. V tom čase nastane „rozmnoženie poznania“, ktorému múdri porozumejú. Na

konci dní Nabuchodonozora sa mu vrátilo jeho „rozumenie“.

„Keď Boh dá človeku vykonať osobitné dielo, má stáť na svojom mieste a vo svojom úrade, ako stál Daniel, pripravený odpovedať na Božie povolanie, pripravený naplniť Jeho zámer.“
Manuscript Releases, zväzok 6, 108.

Menaše predstavuje „čas konca“ v dejinách posledných troch judských kráľov; Nabuchodonozor predstavuje „čas konca“ v troch dekrétoch. Po Menašesovi nasledoval jeho syn Amón.

Amon znamená „výcvik“ a predstavuje časové obdobie, keď nastal „nárast poznania“, ktorý mal vycvičiť „múdрых“ v posolstve, ktoré bolo odpečatené. Po Amonovi potom nasledoval Joziáš, jediný kráľ zo siedmich, ktorý má pomerne dobré, hoci zložité prorocké dejiny.

Józiáš znamená „základ Boží“ a predstavuje ustanovenie právd, ktoré boli odpečatené v „čase konca“. Rozmnoženie poznania, ktoré predstavoval Amon, bolo usporiadané Williamom Millerom pod vedením Gabriela a iných svätých anjelov. Millerovo dielo je predstavené menom Józiáš, lebo on položil základy hnutia. O Józiášovi by sa dalo určiť ešte omnoho viac, no teraz prejdeme k jeho synovi Joacházovi.

Jehoachaz mal dvadsaťtri rokov, keď sa stal kráľom, a kraľoval tri mesiace v Jeruzaleme. Jeho matka sa volala Chamutal, dcéra Jeremiáša z Libny. Robil to, čo je zlé v Hospodinových očiach, celkom podľa všetkého, čo robili jeho otcovia. A faraón Necho ho spútal v Rible v krajine Chamát, aby nekraľoval v Jeruzaleme; a uložil krajine daň sto talentov striebra a jeden talent zlata. A faraón Necho ustanovil Eliakíma, syna Joziášovho, za kráľa namiesto jeho otca Joziáša a zmenil mu meno na Jojakím; a Jehoachaza vzal preč. Ten prišiel do Egypta a tam zomrel. 2 Kráľov 23:31–34.

Jehoachaz znamená „Jehova sa zmocnil“ a zmocnil sa ho faraón Necho. Jehoachaza, syna Joziášovho, sa zmocnil faraón Necho a nahradil ho jeho bratom Eljakímom, čo znamená „Boh vzkriesenia“. Faraón Necho potom zmenil Eljakímovo meno na Jehojakím, čo znamená „Boh povstane“. Zmena mena je symbolom zmluvného vzťahu a pri zmocnení sa prvého posolstva Boh vstupuje do zmluvy s ľudom, zatiaľ čo zároveň mína niekdajší zmluvný ľud.

Dňa 11. augusta 1840 bola Osmanská ríša, ktorá bola predstavená štyrmi vetrami, uvoľnenými na tristo deväťdesiatjeden rokov a pätnásť dní, zadržaná, alebo, ako znamená meno Jehoachaz, „uchvátená“. V tom istom čase bol Eliakim ustanovený za kráľa a jeho meno bolo zmenené na Jehojakim, čo znamená „Boh povstane“. Po Jehojakimovi nasledoval jeho syn Jehojachin, ktorý má v Písmach tri mená.

Meno Jehojachin znamená „Pán ustanoví a upevní“. Bol synom Jehojakíma a označuje príchod druhého anjela na jar roku 1844, keď Boh „ustanovil a upevní“ nový, pravý, protestantský roh. Posolstvo druhého anjela bolo zmocnené posolstvom Polnočného volania a mená Jechoniáš a Choniáš znamenajú „Boh upevní“. Tieto tri mená, každé s tým istým významom, predstavujú spojenie Polnočného volania s posolstvom druhého anjela. Práve pri záverečnom vyliatí Ducha Svätého počas Mocného volania je spečatených stoštyridsaťštyritisíc. Spečatenie stoštyridsaťštyritisíc bolo predobrazne zobrazené v Polnočnom volaní milleritského hnutia a

Jehojachin, nazývaný aj Jechoniáš a Choniáš, je symbolom spečatenia.

Ako žijem, hovorí Hospodin, keby aj Chonjáš, syn Jojakíma, judského kráľa, bol pečatným prsteňom na mojej pravici, predsa by som ťa odtiaľ strhol. A vydám ťa do ruky tým, čo siahajú na tvoj život, a do ruky tým, ktorých tváre sa bojíš, totiž do ruky Nabuchodonozora, babylonského kráľa, a do ruky Chaldejcov. A vyvrhnem teba i tvoju matku, ktorá ťa porodila, do inej krajiny, kde ste sa nenarodili; a tam zomriete. Ale do krajiny, do ktorej sa túžia vrátiť, sa nevrátia. Či je tento muž Chonjáš opovrhnutou, rozbitou modlou? Či je nádobou, v ktorej niet zalúbenia? Prečo sú vyvrhnutí on i jeho potomstvo a uvrhnutí do krajiny, ktorú nepoznajú? Ó zem, zem, zem, počuj slovo Hospodinovo. Jeremiáš 22:24–29.

Jechoniáš, Jechoniáš a Koniáš predstavujú čas zapečatovania, keď sa k posolstvu druhého anjela pripája posolstvo Polnočného volania. Predstavuje čas zapečatovania bláznivých panien. Tento zlý kráľ predstavuje tých, ktorí sú bláznivými laodicejskými pannami a ktorí sú v čase zapečatovania určení prijať znamenie šelmy, pretože sú navždy vyvrhnutí z úst Pána.

Pečatný prsteň na Božej pravici je Jeho pečatou a tí, ktorí sú vyplúť z úst Pána počas zapečatovania sto štyridsiatich štyroch tisícov, sú postavení do protikladu so Zerubbábelom, mužom, ktorý mal v ruke olovnicu „sedem časov“.

Povedz Zerubbábelovi, miestodržiteľovi Judska: Ja zatrasím nebom i zemou; a prevrátim trón kráľovstiev a zničím silu kráľovstiev pohanov; a prevrátim vozy i tých, ktorí na nich jazdia; a kone i ich jazdci padnú, každý mečom svojho brata. V ten deň, hovorí Hospodin zástupov, vezmem teba, Zerubbábel, môj služobník, syn Šealtielov, hovorí Hospodin, a učiním ťa ako pečatný prsteň, lebo som si ťa vyvolil, hovorí Hospodin zástupov. Haggeus 2:21–23.

„Kameň úrazu“, ktorým je „sedem časov“, je „olovnica“ v ruke Zerubbábela a on je predstavený ako „pečatný prsteň“, ktorý Boh používa na zapečatenie sto štyridsaťštyri tisíc. Pečatný prsteň, čiže „znamenie“, je položený na tých, ktorí „vzdychajú a nariekajú“ nad ohavnosťami, ktoré sa páchajú v Jeruzaleme. Vzdychanie a nariekanie označuje skúsenosť tých, ktorí sú zapečatení, a vzdychanie a nariekanie je symbolom ich vnútornej odpovede na nápravu „siedmich časov“. Je to vyznanie ich hriechov i hriechov ich otcov. Je to uznanie, že nekráčali s Bohom a že Boh nekráčal s nimi od sklamaní z 18. júla 2020. Je to skúška, v ktorej zlyhali v roku 1863, v období, keď Filadelfia prechádzala do Laodicey. Predznačovalo to obdobie, keď tí, ktorých predstavuje Koniáš, sú navždy ustanovení ako bláznivé laodicejské panny a tí, ktorých predstavuje Zerubbábel, sú navždy ustanovení ako múdre filadelfské panny.

Po Jehojachinovi nasledoval Sedekiáš, posledný zo siedmich kráľov. Ako Menaše predstavoval rok 1798 a „čas konca“, Sedekiáš musí predstavovať 22. október 1844, keď videnie „prehovorí a neoklame“. Sedekiáš je meno vytvorené spojením dvoch hebrejských slov. Jedným slovom je „Jehova“ a je spojené so slovom, ktoré je v Danielovi 8,14 preložené ako „očistené“. Sedekiáš znamená očistenie Božieho chrámu, ktoré sa začalo 22. októbra 1844.

Posledných sedem judských kráľov predstavuje postupné dejiny od roku 1798 do 22. októbra 1844. Jójakím je symbolom 11. augusta 1840, ktorý zasa predstavuje 11. september 2001. Je symbolom zmocnenia posolstva prvého anjela a je uvedený v prvom verši prvej kapitoly Daniela.

Preto prostredie a kontext prvej kapitoly Daniela predstavujú zmocnenie posolstva prvého anjela, ako je znázornené v desiatej kapitole Zjavenia. V desiatej kapitole Zjavenia Kristus zostúpil s malou knižkou vo svojej ruke, ktorú Ján dostal príkaz zjesť. Preto sa prvá skúška v knihe Daniel týka jedenia.

V nasledujúcom článku budeme pokračovať v týchto témach.

I riekol mi: Syn človeka, nasýť svoje brucho a naplň svoje útroby týmto zvitkom, ktorý ti dávam. Vtedy som ho zjedol, a v mojich ústach bol sladký ako med. Ezechiel 3,3.